

**Sfântul Ioan Mavropous,
Mitropolitul Evhaitelor**

*Canoane de mângâiere
la Domnul nostru Iisus Hristos
și la Preasfânta Născătoare de Dumnezeu*

Traducere din limba greacă veche
LAURA ENACHE

Ediție îngrijită și introducere
Pr. DRAGOȘ BAHRIM

Carte tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului
TEOFAN
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

DOXOLOGIA
Iași, 2015

CUPRINS

Un innograf pe nedrept uitat: Sfântul Ioan Mavropous, Mitropolitul Evhaitelor (Pr. Dragoș Bahrin)	7
---	---

Canoane de mângâiere la Domnul nostru Iisus Hristos

<i>Canonul I de mângâiere la Domnul nostru Iisus Hristos</i>	27
<i>Canonul al II-lea de mângâiere la Domnul nostru Iisus Hristos</i>	41
<i>Canonul al III-lea de mângâiere la Domnul nostru Iisus Hristos</i>	57
<i>Canonul al IV-lea de mângâiere la Domnul nostru Iisus Hristos</i>	71
<i>Canonul al V-lea de mângâiere la Domnul nostru Iisus Hristos</i>	85
<i>Canonul al VI-lea de mângâiere la Domnul nostru Iisus Hristos</i>	99
<i>Canonul al VII-lea de mângâiere la Domnul nostru Iisus Hristos</i>	113
<i>Canonul al VIII-lea de mângâiere la Domnul nostru Iisus Hristos</i>	127

*Canoane de mângâiere
la Preasfânta Născătoare de Dumnezeu*

<i>Canon de mângâiere la Preasfânta Născătoare de Dumnezeu (la toată boala)</i>	143
<i>Alt canon la Preasfânta Născătoare de Dumnezeu (după boală)</i>	155
<i>Al aceluiași Ioan al Evhaitelor, Canon iambic la Preasfânta Născătoare de Dumnezeu</i>	165

*Canonul I de mângâiere
la Domnul nostru Iisus Hristos*

al cărui acrostih este

„Îți aduc prinos Ție, Mântuitorule, cuvintele mele,
Ioan ticălosul”

Cântarea 1, glasul 1

Irmosul:

«**D**reapta ta cea purtătoare de biruință, cu dumnezeiască cuviință întru tărie s-a preaslăvit; că aceasta, Nemuritorule, ca o atotputernică, pe potrivnici i-a zdrobit, făcând israelitenilor cale nouă, prin adânc.»

Tot cel ce crede întru Mine, mai dinainte ai spus, Hristoase, Cela ce ești Însuși Adevărul, râuri veșnice din pântecele lui vor curge¹. Dă-mi și mie cuvânt, cel ce la Tine vin cu credință.

¹ In 7, 30.

Sfântul Ioan Mavropous, Mitropolitul Evhaitelor

Noian de milostiviri fiind și adânc nesfârșit de milă, usucă noiunile păcatelor mele, prin îndurarea Ta, Stăpâne, iar sufletul meu cel uscat, cu lacrimi îl adapă.

Nou fiu risipitor m-am făcut, sărind alătura de Tine, Preabunule, eu, risipitorul, și de curțile părintești depărtându-mă, în țara străină a pierzării am ajuns².

Slavă...

Cuvintele vieții celei adevărate³, sfintele și curatele Tale porunci trecându-le cu vederea, Mântuitorule, m-am înrăutățit cu totul și, prin alegerea cea liberă iubitoare de păcat a voinței mele, m-am plecat sfătuirilor demonilor.

Și acum...

Șuvoaiele și valurile patimilor au intrat până în sufletul meu, Fecioară, și îl tulbură și noroiul plăcerilor îl zăpăcește⁴, pe care, cu picăturile îndurărilor Tale, Preacurată, curățește-le.

² Cf. Lc. 15, 13.

³ In 6, 68.

⁴ Cf. Ps. 17, 5.

Cântarea a 3-a

Irmosul:

«**C**el Ce singur știi neputința firii omenești și din milostivire ai îmbrăcat chipul ei, încinge-mă cu putere de sus, ca să strig Ție: Sfântă este Biserica cea însuflețită a slavei Tale celei negrăite, Iubitorule de oameni.»

Cela ce ești singur iubitor de oameni, Dumnezeu, singur multmilostiv, milosârd și răbdător, miluiește-mă pe mine, cel ce am mâniat bunătatea Ta și am pornit spre urgie îndurarea Ta.

Înăbușit de spinii patimilor și de grijile vieții, nu înclin înspre Tine Cel Milostiv, ci ca un dobitoc și un animal fără de minte, din multa împietrire, mă plec spre pământ și în jos spre cele pământești, Îndelung Răbdătorule, mântuiește-mă!

Rușine și ocară, Hristoase, robilor Tăi m-am făcut cu adevărat, și celor ce Te cinstesc pe Tine, săvârșind fapte vrednice de toată rușinea. Ci nu mă rușina atunci la judecata Ta, măcar deși sunt vrednic de toată rușinarea.

Sfântul Ioan Mavropous, Mitropolitul Evhaitelor

Slavă...

Din noroiul și lutul patimilor, din groapa ticăloșiei căderilor mele scoate-mă și întărește picioarele mele cele dinlăuntru pe piatra pocăinței⁵, Cel ce ai întărit fără temelie pământul pe ape, Multmilostive⁶.

Și acum...

Învrednicește-mă să-mi stârpesc din minte cugetele sterpiciunii și să rodesc dumnezeiești înțelesuri și să nasc gânduri mântuitoare și bune socotințe, Născătoare de Dumnezeu, Stăpână, rodul cel preasfânt al celei sterpe.

Cântarea a 4-a

Irmosul:

«**C**a pe un munte umbrit cu darul cel dumnezeiesc, privind-te Avacum, cu ochii cei mai înainte văzători, a proorocit pe Sfântul lui Israel, Care avea să Se nască din tine, spre mântuirea și înnoirea noastră.»

⁵ Cf. Ps. 39, 3.

⁶ Cf. Ps. 103, 6; 135, 6.

Când la scaunul Tău cel nemitarnic și înfricoșat, Judecătorule preadrepte, gol ca un osândit și de sine-mi osândit, mă voi înfățișa cu frică și cutremur⁷, nu cu mânia Ta, Milostive, să mă mustri pe mine.

Vindecă plăgile și rănilile sufletului meu cu dumnezeiască rana trupului Tău celui fără de păcat, Iisuse, și cu ranele cu care pentru mine Însuși ai voit a Te lovi, Cel Nepătimitor, ca un Dumnezeu mai presus de fire.

Mă cutremur, Hristoase, de înfricoșătorul Tău divan în care vei șede ca un Judecător în neapropiata și multa slavă a dumnezeirii și vei face cunoscute la vedere cele de mine săvârșite în ascuns, pentru aceea, miluiește-mă.

Slavă...

Pus-ai pocăință, Hristoase, celor ce păcătuiesc, căci ca un Dumnezeu de oameni iubitor Te bucuri de întoarcerea păcătoșilor, voind a noastră îndreptare⁸. Dă-mi, dar, și mie, celui ce am greșit, cuget de întoarcere spre pocăință.

⁷ Cf. Rom. 14, 10.

⁸ Cf. Iez. 18, 23; 33, 11.

Și acum...

O moară pornirile trupului meu, Prealăudată, dar viază-mi sufletul cel omorât de plăceri, ceea ce ai născut cu trup viața cea ipostatică, pe Hristos, Cel ce dă viață celor omorâți de multe păcate.

Cântarea a 5-a

Irmosul:

«**C**el Ce ai luminat cu strălucirea venirii Tale, Hristoase, și ai umplut de bucurie cu Crucea Ta marginile lumii, luminează cu lumina dumnezeieștii Tale cunoștințe inimile celor ce Te laudă cu dreaptă credință.»

Cu ochi milostiv și plin de bunăvoință caută spre mine, Dumnezeul milei și Tatăl îndurării și pe mine, cel vătămat și smerit foarte de mulțimea păcatelor, miluiește-mă.

Cum ai deschis urechile surde ale celui mut și surd⁹, deschide și urechile mele cele astupate și dă-mi mie să aud cu luare aminte poruncile tale, Mântuitorule, și să le împlinesc cu fapta.

⁹ Cf. Mc. 7, 32-35.

Ca un milostiv, să nu intri la judecată și muștrare, Dumnezeu meu, cu mine, robul Tău, Îndelung răbdătorule, *căci nu se va îndreptăți înaintea Ta*¹⁰ tot cel ce viază în trup și în patimi.

Slavă...

Străpuns fiind de sabia plăcerilor, cad înaintea Ta, Cel pentru mine străpuns în preacurată coasta Ta, ca să mă plăsmuiești din nou cu dumnezeiescul sânge și apa care au curs din ea¹¹.

Și acum...

Împreună-luptătoare și ajutoare neînfruntată te-am dobândit în luptele cele împotriva dușmanilor celor fără de trup și zid nebiruit în încercuiri și apărătoare tare, Fecioară, și izbăvire din neazuri.

Cântarea a 6-a

Irmosul:

«**Î**nconjuratu-ne-a pe noi adâncul cel mai de jos și nu este izbăvitor; *socotiți am fost ca niște oi de junghiere.*»

¹⁰ Rom. 3, 20.

¹¹ Cf. In 19, 34.

Mântuiește pe poporul Tău, Dumnezeul nostru, că Tu ești celor neputincioși tărie și îndreptare.»

Ca un plăsmuitor ziditor și stăpân al meu, cunoști slăbiciunea pe care ai purtat-o, de voie întrupându-Te, știi cugetul trupului nostru pururea împotrivindu-se Duhului, pentru aceea, mântuiește-mă¹².

Gândindu-mă la înfricoșatul Tău scaun de judecată, Doamne, și la dreptatea stăpânirii Tale, mă tulbur foarte, pentru aceea, cuprins de neliniște, arunc la milele Tale toată nădejdea mea.

Cu lacrimi și plângeri, Preabunule, cad înaintea Ta, rugându-mă: multele mele fărădelegi și cumplite fapte, nu le lua în seamă la judecată, căci de-mi vei cere socoteală, cum voi răbda?¹³

Slavă...

Pietrele despicate la patima Ta, Îndelung răbdătorule¹⁴, au arătat că s-a rupt zapisul lui Adam¹⁵. Pentru aceea, Te rog, rupe și cumplitele zapisiuri ale greșelilor mele.

¹² Cf. Rom. 8, 6.

¹³ Cf. Ps. 129, 3.

¹⁴ Cf. Mt. 27, 51.

¹⁵ Cf. Col. 2, 14.

Și acum...

Risipind, Fecioară, cu vânturătoarea și cu adierea rugăciunii tale, maldărele păcatelor mele, curăță grâul inimii mele, departe de ea ducând toată pleava gândurilor¹⁶.

Cântarea a 7-a

Irmosul:

«**C**uptor duhovnicesc te gândim noi, credincioșii, Născătoare de Dumnezeu, că, precum Cel Preaînalt a mântuit pe cei trei tineri, așa și pe mine, păcătosul, în pântecul tău m-a înnoit Dumnezeuul părinților, Cel lăudat și preaslăvit.»

Când mă vei lua de pe pământ, Hristoase, Cel ce din pământ m-ai plăsmuit, mântuiește sufletul meu cel smerit și multpăcătos, Iubitorule de oameni, din mâna iadului și izbăvește-mă de întunecatele lui corturi și vizuini.

Plec la pământ în chip văzut genunchiul trupului, dar, odată cu el, plec și genunchiul sufletului¹⁷ înaintea puterii Tale la al Cărei nume *tot genunchiul se pleacă*¹⁸,

¹⁶ Mt. 3, 12; Lc. 3, 17; Cf. Rut 3, 2; Pilde 11, 20.

¹⁷ Cf. Man. 1, 11.

¹⁸ Is. 45, 23; Filip. 2, 10.

Îndelung răbdătorule. Cel ce pentru mine ai plecat genunchiul la curata spălare a picioarelor¹⁹, mântuiește-mă!

Ca între cei mai cruzi tâlhari, am căzut în patimi²⁰ și ca între fiare neîmblânzite, prăbușindu-mă în pofte, cu totul sunt rănit la minte și sfâșiat de răni, Cel ce pentru mine ai fost biciuit în trup²¹, Doamne, mântuiește-mă.

Slavă...

Nou Adam făcându-Te și făcător al lui Adam fiind, pe cei din Adam i-ai slobozit, Iisuse, cu cinstit sângele Tău, și pe cei supuși stăpânitorului celui amăgitor al lumii acesteia, i-ai mântuit. Pentru aceea și pe mine, din robia aceluia izbăvește-mă, Iubitorule de oameni.

Și acum...

Pe Cel pe Care cerul nu-L încapă L-ai încăput ca ceea ce ești mai lată decât cerurile, Născătoare de Dumnezeu, cer cuvântător și-nsuflețit al Celui ce a întemeiat cerurile cu voia, podoaba Unuia Dumnezeului cerului și al pământului.

¹⁹ Cf. In 13, 5.

²⁰ Cf. Lc. 10, 30.

²¹ Cf. In 19, 1.